

Wees mij zondaar genadig!

Ds. J. IJsselstein - Lukas 18:9-14

Liturgie dienst:

Psalm 92:1,2

Psalm 92:7

Lezen Lukas 18:9-14

Psalm 130:1,2

Psalm 51:1

Psalm 142:1,2,5

Gemeente, we overdenken vanmorgen met Gods hulp het gedeelte dat ons voorgelezen is. De tekst voor de preek kunt u vinden in de laatste woorden van Lukas 18 vers 13. Daar bidt de tollenaar:

O God, wees mij zondaar genadig.

Het thema voor de preek is:

Onze God vergeeft

Er zijn twee aandachtspunten:

1. De één voelt zich er te goed voor

2. De ander lijkt er te slecht voor

Dus: Onze God vergeeft. De één voelt zich er te goed voor, de ander lijkt er te slecht voor.

Tegen wie wordt deze gelijkenis eigenlijk verteld?

Vooraf tegen (zo staat in vers 9): *sommigen, die bij zichzelf vertrouwden, dat zij rechtvaardig waren, en de anderen niets achtten.*

Er zijn mensen, en die zijn er nog, die zichzelf vertrouwen dat zij rechtvaardig zijn.

Het is een nogal milde beschrijving van een harde en schokkende werkelijkheid.

Deze mensen, wie het ook zijn, gaan ervan uit dat ze rechtvaardig zijn. Terwijl dat in werkelijkheid niet zo is. Ze denken dat het goed zit tussen God en hun hart. Dat het recht is tussen God en hun ziel. Zonder belemmeringen, zonder blokkades. ‘God accepteert ons, zoals we zijn.’

Want wij voldoen aan de voorwaarden voor acceptatie. We leven netjes, we bidden, we lezen in de Bijbel, we gaan naar de kerk, we gaan naar de catechisatie... We vloeken niet, we drinken niet, we liegen niet, we stelen niet...

Wij zijn echt *anders*. Anders dan de wereld. Anders dan die tollenaars...

Vandaar ons eerste aandachtspunt:

1. De één voelt zich er te goed voor.

Vers 10 zegt: *Twee mensen gingen op in de tempel om te bidden, de een was een Farizeeër, en de ander een tollenaar.*

Twee mensen gaan naar de tempel. Om de dienst bij te wonen. De ochtenddienst van negen uur of de middagdienst van drie uur.

De dienst begint met het slachten van een lam, van een jaar oud. Het bloed van het lam wordt gesprengd rond het altaar. Het offer zelf wordt verteerd door vuur. Daarna gaat de priester met zijn reukwerk in het heilige, terwijl de mensen buiten biddend wachten. En daar, bij die biddende mensen, staat als eerste de farizeeër. Een van de allernetste tempelgangers.

We lezen in vers 11 en 12: *De farizeeër staande, bad dit bij zichzelf: O God, ik dank U dat ik niet ben gelijk de andere mensen: rovers, onrechtvaardigen, overspelers, of ook gelijk deze tollenaar. Ik vast tweemaal per week; ik geef tienden van alles wat ik bezit.*

Twee verzen, twee zinnen, waarin vier dingen opvallen.

a. Het eerste wat opvalt is dit: Hij staat.

Maar dat was voor de Israëlieten eigenlijk gewoon. Als wij bidden, vouwen wij eerbiedig onze handen, doen we onze ogen dicht en zitten, knielen of staan. De mensen in Israël bleven vaak staan en hielden ook wel hun handen naar de hemel.

Hij staat ook. Dat op zich is niet raar, maar wat wel opvalt is: **waar hij staat.**

De tollenaar (zo lezen we in vers 13) staat achterin. Hij staat *van verre*.

En dus staat hij, de farizeeër, ver bij de tollenaar vandaan: *voorin*.

Als je even denkt aan dat grote plein, het voorhof van de tempel, dan staat hij dus vooraan. Hij is zeg maar helemaal naar voren gelopen, tot de plaats waar verder alleen nog maar de priesters mogen komen om te offeren.

Hij staat vooraan. Dat is het eerste wat opvalt.

Hij heeft lef, hij durft!

b. Het tweede wat opvalt is dit: Hij bidt. Hij bidt, zo staat er: **bij zichzelf.**

Hoewel er zijn twee mogelijkheden om dit te lezen.

Je kan lezen: hij **bidt bij zichzelf**. Waarschijnlijk hardop, zodat iedereen het kan horen.

Het verholde compliment voor hemzelf, de openlijke afkeuring van anderen. ‘Hoor, hoe goed ik ben, hoor hoe slecht zij zijn...’

Maar je kan ook lezen: hij bidt, terwijl hij **staat bij zichzelf** (zoals ook in de kanttekening van de Statenvertaling staat). Hij staat een beetje apart van de andere mensen. Daar hoort hij niet bij. Zij zijn veel slechter. Hij denkt: ‘Ik ben veel beter, ik ben gewoon echt *anders* dan dat zij zijn.’

Luister maar (naar het derde wat opvalt):

c. Hij zegt: O God, ik dank U, **dat ik niet ben als...**

Hij gaat eerst zeggen, wat hij niet is: dat ik niet ben zoals de andere mensen: *rovers* (gemene dieven), *onrechtvaardigen* (heel oneerlijke mensen), *overspelers* (mannen die hun vrouw ontrouw zijn), *of ook...* (en je ziet hem schuin achteromkijken; kijk eens hoe minachtend hij kijkt!), *of ook zoals deze tollenaar!*

‘Wat ben ik blij, dat ik zo niet ben!’

Je voelt zijn trots, zijn hoogmoed. Je voelt hoe blij hij met zichzelf is.

‘Met zo’n man als mij, moet God wel blij zijn. Met zulke kerkmensen, zoals wij, zal de Heere (ja, ik ben wel onbekeerd, maar toch), zal de Heere wel gelukkig zijn.’

Je voelt trouwens ook de minachting, hoe hij zijn neus ophaalt voor die andere mensen. ‘Dank u, Heere, ik ben gelukkig een goede uitzondering op al die slechte mensen.’

Zoals u misschien ook wel denkt of zegt: ‘Wij zijn gelukkig *anders...*’

U hoort een vloek.

U denkt: Gelukkig doe *ik* dat niet.

U leest over fraude, moord, drugsgebruik, u ziet en hoort de reclame van Second Love.

U denkt: Gelukkig, zo ben *ik* niet.

Want, wij zijn toch *anders*.

Hij zegt eerst hoe hij niet is. Dan zegt hij, **hoe hij wel is**.

Ik vast tweemaal per week; ik geef tienden van alles, wat ik bezit.

Vasten, dat is weinig of niet eten en drinken, niet zomaar, maar om bezig te zijn met de dingen van de Heere, om Bijbel te lezen, om te bidden.

Eén keer per jaar, op de Grote Verzoendag, was het verplicht om te vasten. Er waren ook mensen die het één keer per *week* deden. Dat was al bijzonder. Maar hij zegt: Ik doe het *twee* keer per week.

Ik ben beter! Ik ben toch *anders...*

En tienden geven, het tiende deel geven van de tarwe of van de beesten, dat deed iemand uit dankbaarheid aan de Heere, voor wat de Heere aan hem gegeven had.

Je gaf bijvoorbeeld het tiende deel van de nieuwe oogst of van de nieuwgeboren dieren.

Als iemand bijvoorbeeld tien lammetjes had gekregen, dan zocht hij het beste lammetje daarvan uit, een van de tien, en die was dan als dank voor de Heere bestemd.

Maar hij zegt: ‘Ik ben veel beter. Ik geef tienden van *alles*, zelfs van de kruiden uit mijn tuin. En ik geef niet alleen tienden van wat ik van de Heere *erbij* gekregen heb, maar ook van alles *wat ik al heb*, van alles wat ik al bezit!’

Met andere woorden: Ik ben beter. Ik ben toch *anders...*

U denkt: ‘Er zijn zoveel mensen die nooit bidden. Maar gelukkig ben ik echt *anders*.

Ik bid mijn leven lang al. Maar helaas, God heeft mij nog nooit verhoord...

Natuurlijk, ik ben wel een zondaar, maar eigenlijk doe ik niet eens zo heel veel zonden, als ik mezelf met anderen vergelijk...’

Ik ben, wij zijn *anders...*

Dat is de grote vergissing van deze tijd, de grote vergissing van onze refocultuur, de grote vergissing van ons hart.

‘*Zij* zijn van de wereld. *Wij* zijn anders. Want *wij* zijn van de kerk.’

Maar of je het nu hardop zegt, of zacht, of denkt..., of je het nu tegen de Heere zegt of tegen jezelf..., vind je het niet heel erg trots, niet heel erg hoogmoedig, niet heel erg arrogant?

En trouwens heb je wel oog voor *heel* de wet van de Heere, zoals die vanmorgen ook weer is voorgelezen?

Want het kan zijn dat je bidt, dat je uit je Bijbel leest, dat je naar de kerk gaat en niet vloekt, maar hebben we misschien andere geboden vergeten?

Verkeerde begeerte? Zondig verlangen? Liegen? Roddelen? Jaloers zijn? Anderen diep in je hart haten?

U zult liefhebbende Heere, uw God, met geheel uw hart, met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Doet u dat?

U zult uw naaste liefhebben als uzelf. Doe jij dat?

d. Het vierde wat opvalt is dit: **Hij dankt alleen.**

Hij heeft kennelijk niets te vragen. Hij heeft alles al.

En hij vraagt al helemaal niet (kijkend naar dat geslachte lam) om genade.

U zegt: ‘Maar dat doe *ik* wel!’

Je zelfvertrouwen dat je goed bent, dat je anders bent.

‘Ik ben *anders*... En God ziet dat heus wel. En dus zal het uiteindelijk misschien wel een beetje meevallen. God zal mijn goede inzet heus wel belonen, toch?’

Nee. Nee! NEE!

U hoopt op een derde weg. Een weg van goed doen. Een weg van God, Die een oogje dichtknijpt voor wat per ongeluk misging.

Maar als het zo kon, had Christus niet hoeven sterven. Dan was dat alles voor niets geweest.

Lieve mensen, als je zo denkt, en als je zo rustig doorleeft, dan loop je op de brede weg, dan ben je bezig om te komen!

Dan ben je niet anders dan anderen.

Dan ben je gelijk aan de duizenden die het bloed van de Zaligmaker minachten en vertrappen.

Je wilt het *zelf* doen. Je haat het woord ‘genade’. Je haat Christus.

Want je wil geen zondaar zijn. Je wil jezelf niet vernederen.

Want genade zegt: Je bent *niet anders*.

De wereld, dat ben jij.

De zonde, dat ben jezelf.

Je kan de eeuwigheid er op wagen. Maar je zult geen vrede hebben. En het loopt verkeerd met je af.

Want God zal straks in je stervensuur meten met een andere maat.

Niet met de maat van: wat u ervan dacht of hoopte.

Maar met de maat van Zijn volmaakte wet, van Zijn vlekkeloze heiligheid en rechtvaardigheid.

Je kunt het er nu en straks niet mee doen. Met dat: *Ik* deed mijn best, maar helaas God wilde niet, Hij deed niets.

Durf je dat straks ook de zeggen, als je voor Gods rechterstoel staat?

Lieve mensen, breek ermee. Breek met die hoogmoed en trots. En buig. Anders gaat u verloren.

Buig zoals de tollenaar. Die bad echt.

We gaan het zo meteen zien, maar laten we eerst zingen met de woorden van Psalm 51:1:

*Verberg Uw oog van mijn bedreven kwaad,
Waardoor mijn ziel gevoelt de diepste wonden;
Delg, delg toch uit mijn schuld en al mijn zonden,
En spreek mij vrij van mijne gruweldaad.
Herschep mijn hart, en reinig Gij, o HEER,
Die vuile bron van al mijn wanbedrijven;
Vernieuw in mij een vasten geest, en leer
Mij aan Uw dienst oprecht verbonden blijven.*

Gemeente, onze God vergeeft.

De één voelt zich er te goed voor. Omdat hij of zij niet wil buigen tot dat niveau van ‘zondaar zijn’.

De ander lijkt er te slecht voor. Het is ons tweede aandachtspunt:

2. De ander lijkt er te slecht voor.

Want er gaat nog een man naar de tempel om te bidden.

Hij wordt niet zo vriendelijk aangekeken door de mensen. De mensen houden niet van hem. Hij is een tollenaar. Hij is iemand die voor de Romeinen, hij is iemand die voor de vijand geld, belastinggeld vraagt.

Hij was waarschijnlijk *wel* een Israëliet. En daarom mag hij ook in het voorhof van de tempel komen.

Als de Farizeeër langskomt, kijken de mensen hem vol bewondering aan. Maar als de tollenaar langskomt, dan draaien de mensen met minachting hun nek naar hem toe.

Maar toch, toch komt hij wel naar de tempel! Hij zit wel in de kerk. Hij kijkt thuis wel mee met de dienst.

Vandaag heeft hij geen last van al die boze gezichten. Wat de *mensen* van hem vinden, vindt hij niet meer zo erg. Maar wel wat de *Heere* van hem vindt.

Kijk maar in vers 13. Daar staat: *En de tollenaar, van verre staande, wilde ook zelfs de ogen niet opheffen naar den hemel, maar sloeg op zijn borst, zeggende: O God! wees mij zondaar genadig!*

Hij komt *wel* naar de tempel. Thuisblijven *kan* hij niet. De tempel trekt aan zijn hart.

Niet omdat de tempel zo’n mooi gebouw is, of omdat er zo mooi gezongen wordt.

Maar, omdat... Nou, je zult het zo wel zien, kijk in gedachten maar mee...

Want, als we naar de tollenaar kijken, dan zien we ook een paar dingen:

1. We zien als eerste dit: de Farizeeër stond vooraan. Maar de tollenaar **staat van verre**.

Hij staat *achteraan*. Een beetje verstopt onder de galerijen van het voorhof.

Want? Waarom staat hij daar? Hierom: vooraan sta je vlak bij het heiligste deel van de tempel, vlak bij de plaats waar de *Heere* woont.

Daar *durft* hij niet te gaan staan. Hij durft zo dichtbij niet te komen.

Want? Met zijn zondige hart kan hij voor de Heere niet bestaan. Met zijn zondige hart kan en durft hij zo dicht bij de Heere niet te komen. Zijn hart wordt geplaagd door het

weten, door het voelen van zijn schuld en zonden voor de Heere. Hij weet dat hij het niet waard is om naar voren te komen. En dus blijft hij onopvallend in een hoekje staan.

2. Het tweede wat we zien is: **Hij wil ook zijn ogen niet naar de hemel richten.**

Hij *durft* het niet. Want hij *schaamt* zich, heel diep, om wie hij is voor de Heere in de hemel.

Het is net als bij een huilend kind, dat straf verdiend heeft, maar toch niet van papa of mama wegrent. Nee, je komt voorzichtig naar papa en mama toe. Verdrietig, je schaamt je, je kijkt naar beneden, je durft niet omhoog te kijken.

3. Het derde wat we van de tollenaar lezen is dit: **Hij slaat op zijn borst.**

Hij slaat zich niet voor zijn *hoofd*, zo van: wat ben ik toch dom geweest, ik had beter op moeten letten.

Nee, hij slaat zich op zijn *borst*. Hij slaat zich op zijn hart. Van verdriet.

Want op je borst slaan, dat deed je als je heel veel verdriet had, bijvoorbeeld als er iemand gestorven was. Op je borst slaan, dat is een teken van het allerergste verdriet!

Waarover dan?

Dat hoor je, als je let op het vierde wat we van deze tollenaar lezen:

4. Hij zegt: **O God! Wees mij zondaar genadig!**

Hij zegt niet: ‘Dank u, Heere, dat ik zo goed ben! En sorry, dat het zo vaak en zoveel verkeerd ging. Ik zal mijn leven beteren.’

Nee, hij zegt: ‘Heere ik ben zondaar. Ik ben niet de beste, maar ik ben de slechtste!

Ik heb tegen U gezondigd. Ik heb zoveel zonden gedaan. Ik heb gedaan dat kwaad is in Uw oog. Daarom sla ik op mijn borst. Daarom heb ik zoveel verdriet. Weest U mij toch genadig?’ Eigenlijk betekent dat: Verzoent U me toch met U? Dat wil zeggen: Maakt U het toch weer goed tussen U en mijn hart?

Je zegt: ‘Nou, maar hij durft dus nog best wel iets te vragen.’

Ja, dat is waar. Want hij heeft het in zijn hart heel moeilijk met zijn zonden.

Wij zeggen: Er is *nood* in zijn hart. En die nood moet opgelost worden. Hij kan zo niet verder leven!

Omhoogkijken *durft* hij niet. Rechtstreeks voor de Heere staan, daar vooraan, dat *kan* hij niet. Vragen, dat durft hij *wel*. Zomaar, met een paar woorden.

Terwijl hij misschien met betraande ogen *naar voren kijkt*.

Naar?

Naar daar, voorin de tempel!

Wat is daar? Wat gebeurt daar?

Daar wordt een lam geslacht. Daar wordt het bloed van het lam gesprengd rond om het altaar. Het dier zelf wordt verteerd door vuur. Allemaal vooruit wijzend naar het grote Offer dat komen zou: het Lam van God, de Heere Jezus Christus.

Hij (het is de Heere Jezus Zelf, Die nu deze gelijkenis vertelt), *Hij* zal geslacht worden, aan het kruis op Golgotha. Het vuur van Gods toorn zal op Hem neerkomen. En Zijn bloed zal zijn tot vergeving van zonden en misdaden.

En terwijl hij kijkt naar het slachten van dat Lam, roept hij in zijn hart: ‘O God, wees *mij(!)* zondaar genadig. Mij(!), die zo zwaar, zo veel, zo vaak gezondigd heeft. Dat is mijn enige hoop, mijn enige houvast. Dat U ook mijn zonden zal vergeven. Dat het bloed van het offer ook mij zal verzoenen met U.’
Hij ziet in geloof op het bloed. ‘Heere als U dit doen zult en gedaan hebt voor *zondaars*, zoals ik ben, Heere, wees dan *ook mij* genadig!
Deze ellendige roept en de Heere hoort.

Laat me, nadat ook wij deze gelijkenis gehoord hebben, tot slot proberen, gemeente, een drietal vragen op te lossen en misverstanden uit weg te ruimen, die er in uw hart zouden kunnen leven.

a. Eerste misverstand. U zegt: ‘Ja, maar wat u er ook van zegt, *ik ben toch altijd anders geweest dan de wereld.*’

Ouderen, laat ik u in het bijzonder aanspreken, u staat voor de eindeloze eeuwigheid.

Jonge mensen kunnen sterven, oude mensen moeten sterven.

Er zijn er onder u, die zeggen (en zeker, ik hoor de vertwijfeling in uw stem): ‘Ik ben nog steeds onbekeerd.’

En ik stel u de vraag: ‘Hoe komt dat? Waar ligt dat aan? Wilde God niet?’

Maar gaf Hij dan niet Zijn Zoon om zondaars zalig te maken? Kwam Hij niet naar deze wereld om goddelozen te rechtvaardigen en vijanden met God te verzoenen?’

Het ligt aan u. U bent *zelf* de schuld van uw onbekeerd zijn.

Als u terugdenkt aan uw leven, dan telt u alles op, wat u bij elkaar kunt halen: ‘Ik heb netjes geleefd, ik heb veel gebeden, ik ben naar de kerk gegaan, ik heb ieder het zijne gegeven, ik was ootmoedig, soms aangedaan onder de preek en onder de indruk van de komende eeuwigheid. Ik ben altijd *anders* geweest dan de wereld.’

Dat, lieve mensen, is de *waan*, dat is de *droom* die u naar het verderf leidt!

Word wakker uit uw droom. Ontwaak uit uw zelfbedrog.

De wereld, dat was *uzelf*.

De zonde, dat bent *uzelf*.

Verloren, dat was u, dat bent u, net als heel de wereld.

Er is niets in ons, wat voor God kan gelden als een plus. De beste refo's kunnen voor God niet bestaan. Want God eist volmaakte gehoorzaamheid, een zuiver hart en volledige betaling van uw hemelhoge schuld.

U hebt een Zaligmaker nodig. Anders kunt u niet getroost leven en in vrede sterven.

b. U zegt (en dan komt het tweede misverstand): Maar als ik dan en zo aan mijn zonden denk, aan de grootheid van mijn schuld, aan de ernst van mijn kwaad, *dan voel ik me bijna wanhopig geworden.*

Maar, lieve mensen, daarom staat deze gelijkenis nu juist in de Bijbel! En ook de geschiedenis van Zacheüs de tollenaar, in het hoofdstuk hierna.

De slechtste, de meest zondige mensen (jongeren en ouderen) zijn welkom bij God.

Want onze God vergeeft menigvuldig!

U mag, denkend aan uw hemelhoge schuld, *die leggen op het hoofd van het Lam*.
Want het Lam van God is geslacht voor dat soort van mensen: voor zondaars.
U mag zeggen (zeg het maar): ‘Hier, Heere, is al mijn schuld, hier zijn al mijn zonden.
Hier is mijn verloren leven, hier is alles. Ik wil U niet meer wantrouwen.
Al mijn schuld is voor U. Want U zegt, dat U bereid bent om die te dragen.
O God, wees *mij zondaar genadig.*’

Als u zo uw schuld legt op het hoofd van het Lam, en als u zo als een rechteloze zondaar uw lege hand ophoudt bij de Heere, Die rijk is in barmhartigheid (dat is de weg die u gewezen wordt!), dan zal Hij die lege hand vervullen met Zijn genade.
Dan mag u die genadegift aannemen met een blijmoedig hart.
Dan is de ruil gedaan, de wonderlijke ruil: genade voor uw zonden, verzoening van uw schuld. Geruild op de voorwaarden van Christus: Hij *alles* en uzelf *niets*.
Ja zo: Hij *alles*, en u zelf *niets*.

c. En daarom nog een derde en laatste misverstand. Een misvatting die deze genadige ruil zal blokkeren: *willen delen met Christus*.

Ik bedoel het verholde wijzen naar andere zogenaamde ‘goede dingen’:
‘Heere, maar nu ben ik *echt* overtuigd van mijn zonden. Nu zijn mijn tranen (vroeger waren het krokodillentranen), maar nu zijn mijn tranen *echt*. Nu zijn mijn gebeden eindelijk oprecht. En Ik beloof U *echt* beterschap. Wilt U me dan nu eindelijk horen?’

Nee. Zo niet. Dat is meer van hetzelfde: ‘Heere, nu ben ik eindelijk *toch wel anders.*’
Nee, zondaars worden *om niet* gerechtvaardigd door de verlossing die in Christus Jezus is (Rom. 3.24).

Rust niet op iets in uzelf. Rust ook niet op overtuigingen. Ze zijn nuttig, maar brengen geen redding en geen behoud.

Sla ‘t oog buiten uzelf en word behouden.

Vertrouw niet op iets van uzelf. Maar werp u als een ellendige zondaar aan de gezegende voeten van de Heere Jezus Christus. En roep uit: ‘Zone Davids, ontferm U mijner.’

‘O God, wees mij zondaar genadig.’

Sta van verre. Laat ruimte tussen u en God voor de Middelaar.

Sla op uw borst. En vlucht tot Christus, en tot Hem alleen.

En belijd Hem uw zonden: ‘Heere, ik heb gedaan (ik heb geen excuus; ik heb U altijd de schuld gegeven, maar het was *mijn* schuld), ik heb gedaan dat kwaad was in Uw oog, ik ben Uw gramschap dubbel waardig.’

En: *Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt* (Joh. 1.29)

En bid: ‘O God, wees mij *zondaar genadig.*’

Niet: Wees mij de berouwvolle, de veranderde, de verbeterde, de biddende, de worstelende zondaar genadig.

Maar: ‘Wees mij *de zondaar genadig.*’ Meer niet.

Als u meer niet hebt, en dat eerlijk belijdt, en bidt om genade voor *mij, zondaar*, dan en dan alleen komt het goed.

Dan komt het *ooit* een keer goed? Nee, dan komt het *nu* goed.

Dan zal God u aannemen. Niet omdat u goed bent, maar omdat *Hij* zondaars wil aannemen en genadig zijn: eenzijdig, onverdiend, gratis.

Dan zult u vanmorgen blij naar huis gaan. Zoals de tollenaar (zo staat in vers 14) *gerechtvaardigd naar huis ging, meer dan die*.

Dit is, geliefde gemeente, bepalend voor hoe u zo meteen thuiskomt.

Als u als een zondaar roept ‘Wees mij, o God, de zondaar genadig’, dan zal het goed zijn als u thuiskomt. Goed tussen God en uw hart. U was het niet waard, maar God deed het.

Dan zal er blijdschap zijn bij u, maar ook bij God en de engelen.

Maar als u op welke manier dan ook blijft denken ‘zo slecht ben ik toch niet, ik ben toch *anders* dan anderen’, dan is het weer niet goed als u thuiskomt. Niet goed tussen God en uw hart. Zo kunt u niet leven, zo kunt u niet sterven.

U kunt niet leven van netheid, van bevindingen en tranen. U kunt alleen maar leven van genade voor goddelozen. En zonder die genade blijft u verloren.

Want, tot slot, zo lezen we in vers 14: *Een ieder die zichzelf verhoogt, zal vernederd worden, en die zichzelf vernedert, zal verhoogd worden.*

Je *verhoogt* jezelf, als je denkt en blijft denken: ‘Ik was, ik ben *anders*.’

Dan zal je vernederd worden. Dan kom je voor eeuwig om.

Je *vernedert* jezelf als je gelooft en belijdt: ‘Ik ben verloren, ik ben *zondaar*, ik ben een goddeloze.’

Dan zal God (om Christus’ wil, Die zich vernederd heeft voor zondaars) je roep uit de diepte horen: o God, wees mij zondaar genadig.

Hoop en vertrouw toch op Zijn vergevende bloed.

Werp u toch aan de voeten van Christus.

Klem u toch als een klein kind vast aan Hem, Die voor de goddelozen gestorven is.

En omhels Hem zo als uw Redder en Heiland.

U zult bevrijd worden van de last van uw zonden.

U zult gerechtvaardigd naar huis gaan.

Uw vrede en blijdschap zal groot zijn.

En God en Christus zullen daar alle eer van ontvangen.

Amen.

Waardering voor Leespreken.nl?
Steun ons project in het Midden-Oosten
“**Woestijnleven Jozef**”
Meer informatie via deze [link](#).
(om veiligheidsredenen via een tussenlink)
of via info@leespreken.nl